

Sygn. akt: I C 576/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Cygan
Protokolant:	st.sekr. sądowy Krzysztof Rydzewski

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2017 r.

w Nidzicy

sprawy z **powództwa H. (...)w K.**

przeciwko P. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IC 576/16upr

UZASADNIENIE

H. (...)w K. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty od pozwanego P. K. kwoty 1.936,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że nabył od pierwotnego wierzyciela wymagalną wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy usług telekomunikacyjnych. Swoją legitymację oparł o art. 509 kc.

Pozwany nie ustosunkował się do twierdzeń pozwu.

Sąd Rejonowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty o czym poinformował powoda, wyznaczając termin rozprawy.

Sąd ustalił co następuje:

Pismem datowanym na dzień 24 czerwca 2016 r. powód zawiadomił pozwanego, że w dniu 21 października 2014 r. jego zobowiązanie zostało przeniesione na powoda. / dowód k.4/.

W wyciągu ksiąg rachunkowych funduszu znajduje się pozwany jako dłużnik. / dowód k.8/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Rejonowy uznał, że wobec nie złożenia odpowiedzi na pozew przez pozwanego, rozważyć należało możliwość wydania wyroku zaocznego.

Wydanie wyroku zaocznego oparte jest na założeniu, że prawdziwe są twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu, chyba, że jak stanowi art. 339 § 2 kpc in fine – budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Wprowadzone przez art. 339 § 2 kpc swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego.

Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy.

W ocenie Sądu w sprawie zachodzi taka właśnie sytuacja. Powód nie przedstawił pełnego stanu faktycznego w sprawie, który wskazywałby na kwestie zasadniczą w sprawie to jest legitymację procesową czynną. Nie zaoferowano żadnego dowodu na to, że powód nabył od pierwotnego wierzyciela pozwanego wymagalną wierzytelność.

Przepis art. 509 kc reguluje umowę przelewu. W drodze przelewu wierzyciel – zbywca (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi całą wierzytelność na nowego wierzyciela. Na mocy przedmiotowej umowy przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 roku, sygn. akt V CKN 1542/00, LEX nr 1163594). Natomiast dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie. Zmienia się jedynie osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela, czyli osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00, LEX nr 52661).

Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.07.2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. A zatem niezbędnym warunkiem jest wykazanie przez stronę powodową, że przysługuje jej wierzytelność dochodzona pozwem, a zarazem - legitymacja czynna w niniejszym postępowaniu.

Legitymacja procesowa bowiem to uprawnienie wypływające z prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi, dlatego też fakty, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzące prawo podmiotowe), powinien co do zasady dowieść powód.

Podkreślić należy, że badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną jest obowiązkiem Sądu, który do kwestii tej odnosi się przed merytoryczną oceną sprawy. Istnienie legitymacji procesowej bada zatem z urzędu Sąd orzekając co do istoty sprawy.

Wobec powyższego należało w pierwszej kolejności ocenić skuteczność przelewu wierzytelności będącej przedmiotem powództwa, bowiem nie ulega wątpliwości, iż z chwilą powstania zobowiązania możliwe jest przejście praw i obowiązków z niego wynikających na inne osoby.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne oraz art. 232 k.p.c. w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, dla wykazania skutecznego nabycia dochodzonej pozwem wierzytelności, tj. że wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego była przedmiotem cesji, a tym samym legitymacji czynnej, powód winien był przedłożyć stosowne dokumenty, z których wynikałoby, że nabył tę konkretną

wierzytelność wobec pozwanego, jak np. umowę (kompletną) sprzedaży wierzytelności, na którą powoływał się w pozwie.

Podkreślić należy, że bezczynność pozwanego nie zwalnia powoda z powyższego obowiązku.

W rozpoznawanej sprawie nie przedstawiono dowodów na istnienie stanu faktycznego wyczerpującego dyspozycję art. 509 kc. Powód nie wykazał faktu wejścia w prawa zbywcy to jest podmiotu z którym pozwany był związany umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Powód przedłożył jedynie dokument informujący pozwanego że na mocy cesji wierzytelności stał się wierzycielem, oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych. Pisma te jako dokument prywatny, stosownie do treści art. 245 kpc stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Wobec nieprzedłożenia przez powoda umowy sprzedaży wierzytelności Sąd nie był władny ustalić czy umowa przelewu zawarta pomiędzy stroną powodową a poprzednim wierzycielem. obejmowała wierzytelność przysługującą wobec pozwanego z tytułu umowy o świadczenie usług zawartej przez pozwanego z O.

Tym samym Sąd nie mógł uwzględnić powództwa. Wszelkie braki, niedokładności, przemilczenia w zakresie podstawy faktycznej i prawnej pozwu obciążają więc powoda, tym bardziej, gdy jest on reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

Z tych powodów powództwo zostało oddalone mocą wyżej powołanych przepisów.